

Vänsterpress om Mellanöstern – december 2017

De flesta av artiklarna nedan handlar om slavhandeln i Libyen.

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under senaste halvåret (nyaste först):

[Vänsterpress om Mellanöstern – november 2017](#), [Vänsterpress om irakiska Kurdistan – november 2017](#) och [Vänsterpress om Mellanöstern – juni/juli 2017](#)

Martin Fahlgren 10/12 2017

Innehåll

Clarté	1
<i>Det hade vi ingen ananing om!</i>	1
Flamman	3
<i>Regelrätta slavauktioner i Libyen</i>	3
Internationalen	4
<i>Slaveriet i Libyen är Europas ansvar</i>	4
Proletären	5
<i>BBC avslöjar brittiskt stöd till terrorgrupper i Syrien</i>	5

Clarté

Det hade vi ingen aaaning om!

Benny Andersson

Clarté 28/11 2017

Som många andra blev jag djupt skakad av CNNs bilder från slavauktioner i Libyen. I TV kunde vi därefter betrakta Margot Wallströms och andra politiskt ansvarigas försök att låtsas vara upprörda: ”Fruktansvärt!” ! ”Det hade vi ingen aaaning om!” Och så vidare. Hyckleriet och falskspelet fick mig att må illa.

Sanningen är att man visst har vetat. Vetat att detta är priset för EUs flyktingpolitik: Att försöka ”externalisera” avvisandet av flyktingar till Libyen och andra länder i Nordafrika. Men att man uppenbarligen har ansett att priset har varit värt att betala. Eftersom man inte har agerat, eller rättare sagt - låtsats som man tänker göra något. Förrän nu, när den fruktansvärda verkligheten bakom alla humanitära fraser har börjat läcka ut till en bredare allmänhet. Utan EUs politik och penningstöd skulle inga flyktingar bli kvarhållna i läger i Libyen. Det gjorde Läkare utan gränsers ordförande Joanne Liu klart i ett öppet brev till Europas regeringar, som hon skrev redan i början av september, efter ett besök i Libyen: ”Det jag har sett i Libyen skulle jag vilja beskriva som ett koncentrat av mänskligt elände i extrem form”, skrev Liu och fortsatte: ”Varje nation och regering som bidrar till att skicka flyktingar tillbaka till Libyen och hålla dem kvar där är medskyldig till detta.” (Libya: Open letter – European governments are feeding the business of suffering, 6/9 2017, www.msf.org).

Redan 2016 efterlyste Angela Merkel ett avtal med Libyen om flyktingar som liknande det man redan hade slutit med Turkiet. Och i ett internt arbetsdokument började EUs flyktingkommissarie Frederica Mogherini skissera hur ett sådant avtal borde se ut: Libyska myndigheter skulle i samarbete med EU upprätta och underhålla ”tillfälliga uppsamlingsläger för migranter och flyktingar”. ”I samband med det borde man också överväga interneringsanläggningar.” (EU erwägt Migrantengefängnisse in Libyen, 29/4 2016, www.spiegel.de). Förhållandena i de läger som då fanns skilde sig inte från förhållandena i dagens läger. I en FN-rapport från december 2016 med titeln ”Inspärrad och avhumaniserad” beskrivs hur flyktingar görs till ”offer för tvångsarbete, utpressning, villkorliga frihetsberövanden, våld, tortyr, våldtäkter och mord”. Flyktingar som fångats av kustbevakningen ”blir ofta slagna, rånade och förda till uppsamlingsläger eller privata hus och farmer, där de utsätts för tvångsarbete, våldtäkter och andra former av sexuellt våld”. (Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights, Detained and Dehumanised – Report on human rights abuses against migrants in Libya, 13/12, 2016, www.ohchr.org). EUs ansvariga politiker visste alltså mycket väl vad de gjorde och vad följderna skulle bli, när de undertecknade ett avtal med den libyska sk enhetsregeringen, där uppsamlingsläger öppet omnämndes. Samtidigt som man beviljade 200 miljoner euro för att stötta Libyens försök att kontrollera sina land och sjögränser.

Men den libyska regeringens makt är mycket begränsad. Efter USAs och EUs så kallade humanitära intervention och bombningar i Libyen, som motiverades med att man måste ingripa mot Khadaffiregimens ”grymheter”, kontrolleras landet av omkring 2000 olika miliser, som ofta strider inbördes. Därför har EU också försökt ingå överenskommelser med några av dessa miliser och lokala krigsherrar. Innebörden i dessa är att miliserna förbinder sig att upphöra med flyktingsmugglingen och istället fånga in och internera flyktingarna. Priset EU erbjuder är ekonomiskt understöd och att miliserna får behålla de pengar de dittills tjänat på smuggling, samt att de lovas en legitim plats i den framtida libyska staten. Om de inte accepterar dessa villkor, hotar EU med att bekämpa dem.

En av dessa krigsherrar kallas al-Biya, vars milis kontrollerar olje- och flyktingsmugglingen

runt kuststaden Zawiya. Efter att ett avtal slutits mellan honom och Italien, kallar han sig nu för chef över den lokala ”kustbevakningen” och fångar istället åtminstone vissa flyktingar som interneras i läger. Enligt Washington Post, som åberopar sig på FN-utredare, lever flyktingarna i dessa läger under omänskliga förhållanden och vissa säljs som sexslavar. (Libya’s coast guard abuses migrants despite E.U. funding and training, 11/7 2017, www.washingtonpost.com). Denna vetskap har emellertid inte hindrat EUs regeringar från att fortsätta samarbetet. Istället har man gjort sitt bästa för att tysta ner saken. När företrädare för det tyska vänsterpartiet Die Linke i september försökte ställa frågor om al-Biya och samarbetet med honom, hänvisade utrikesministeriet till att dokumenten var belagda med sekretess. (Vom Mittelmeer Zurück in die Hölle, i taz 20/9 2017, www.taz.de).

Om upprättandet av läger och överenskommelser med aktörer i Libyen är den ena delen av EUs plan, är stöd åt den libyska ”kustbevakningen” och försök att skrämja bort oberoende hjälporganisationers sjöräddningar från internationellt vatten mellan Libyen och Italien den andra delen. Genom en ”uppförandekod” som den italienska regeringen självsvådigt bestämt och öppet hot från såväl den italienska marinen som olika libyska ”kustbevakningar”, försöker man inskränka de frivilliga hjälporganisationernas räddningsaktioner. Samtidigt som man skrämmer bort eventuella vittnen till de libyska ”kustbevakarnas” illegala åtgärder för att fånga in flyktingar som befinner sig på internationellt vatten. I augusti 2016 proklamerade den libyska kustbevakningen ensidigt en ”sjöräddningszon” långt in på internationellt vatten som man kräver att frivilliga sjöräddare hädanefter ska hålla sig borta från. Annars hotas de av militärt våld. Upprepade hot och incidenter har fått den viktigaste av frivilligorganisationerna, Läkare utan gränser, att ställa in alla räddningsaktioner i Medelhavet mellan Libyen och Italien. (Medicins sans frontières, Hindrance of humanitarian assistance will create a deadly gap in the Mediterranean sea, 12/8 2017, www.msf.org).

EU-kommissionens ordförande Jean-Claude Juncker ställde sig i ett tal bakom den italienska regeringens ”outtröttliga och nobla” åtgärder för att stödja och utbilda den libyska kustbevakningen. Italien kan, enligt Juncker, räkna med fortsatt stöd från EU, ”eftersom Italien räddar EUs ära i Medelhavet”. (Highlights – Juncker’s keynote EU State of Union address, www.reuters.com, 13/8, 2017). Och i ett tal inför EU-parlamentet i september i år, övertrumfade Frederica Mogherini nästan den amerikanska presidenten Donald Trumps produktion av ”fake news”, när hon slog sig för bröstet och påstod att EUs samarbete med den libyska kustbevakningen hittills har räddat ”hundratusentals flyktingar”. I själva verket har dödligheten ökat drastiskt – från var 90:e flykting 2016 till var 50:e 2017.

Men drastiskt ökad dödlighet, slavauktioner och våldtäkter är inget som kommer att få EUs ledare att lägga om rodret. Så länge det sker utanför Europas gränser, drabbar andra folkslag och grupper än deras väljare och kan hållas hemligt, eller slätas över med löften om ”åtgärder”, anser man att det är ett pris värt att betala. Så ser verkligheten bakom pratet om att försvara demokratin, humanismen och andra ”europeiska värden” ut idag. Och här hemma berömmar sig Stefan Löfvén, Morgan Johansson och andra ansvariga politiker för att vi nu ”äntligen” har fått en ”hållbar och praktiskt genomförbar flyktingpolitik”. Man måste fråga sig vilken värld de lever i? Uppenbarligen omfattar den inte svarta och färgade människor som säljs på auktion och våldtas utanför Sveriges gränser. Olof Palme måste vrida sig i sin grav!

(De flesta av sakuppgifterna och hänvisningarna i det här inlägget har hämtats från en mer omfattande artikel – Johannes Simon: Im Namen der Demokratie: Flüchtlingsabwehr um jeden Preis - i Blätter für deutsche und internationale Politik 11/2017).

Flamman

Regelrätta slavauktioner i Libyen

Jonas Elvander

Flamman 30/11 2017

Ett reportage som visar hur migranter säljs som slavar på en marknad i Libyen har skakat omvärlden. Men lite talar för att EU och västvärlden vars politik har skapat situationen ska kunna göra något åt problemet.

I helgen ägde stora demonstrationer rum runt om i världen mot de slavliknande förhållanden som många afrikanska migranter lever under i Libyen. Rapporter om slavläger och auktioner har under en tid strömmat ut från landet. Men när den amerikanska nyhetskanalen CNN förra veckan sände ett reportage som visar hur en man auktionerar ut unga män för jordbruksarbete till högstbjudande antog problemet plötsligt en konkret form. I klippet ser man bland annat en man säljas för 400 dollar.

Enligt CNN:s journalister som besökte en slavmarknad utanför Libyens huvudstad Tripoli äger sådana rum ungefär två gånger i månaden. Reportaget bekräftar att slavauktioner regelbundet hålls på nio platser i västra Libyen men det verkliga antalet antas vara mycket större.

Minskad flyktingström

Orsaken till slavauktionerna är att den libyska kustbevakningen sedan i somras har förstärkt sina insatser för att hindra att migranter tar sig över Medelhavet till Italien. Samtidigt har Italiens regering tillsammans med EU gjort det svårare för ideella räddningsorganisationer att undsätta nödställda migranter utanför Libyens kust. Det har gjort att antalet migranter som ger sig av från Libyen har sjunkit dramatiskt de senaste månaderna. Hittills i år har 164 000 migranter kommit till Europa enligt International Organization of Migration. Det är mindre än hälften så många som de 348 000 som anlände förra året. 3 033 har drunknat eller försvunnit, vilket är 40 procent färre än förra året.

Men flyktingströmmarna till Libyen från Väst- och Östafrika har inte avstannat. Det innebär att många migranter fastnar i uppsamlingsläger. Eftersom människosmugglarna inte längre kan räkna med att rutterna över Medelhavet är fria tvingar man migranterna att betala dem för att släppas, antingen direkt eller genom att utpressa deras familjer. Om pengarna inte räcker säljs migranterna helt enkelt som slavar på marknader till högstbjudande för att genom dagarbete betala av sin "skuld" till smugglarna.

Ansvar på EU och Nato

CNN:s reportage har fått Libyens "anti-immigrationsmyndighet" att tillsätta en utredning av problemet. Frankrike har även kallat till ett möte i FN:s säkerhetsråd för att diskutera situationen. Landets FN-ambassadör François Delattre har sagt att man inte utesluter sanktioner mot Libyen. Frågan är dock vad sanktioner mot en stat som inte till fullo kontrollerar det egna territoriet, som plågas av terrorism och strider mellan olika miliser och arméer, och som har två parallella regeringar som gör anspråk på det legitima styret över landet ska kunna leda till.

Ansvar för situationen i Libyen vilar i själva verket på två organisationer: Nato och EU. Den Nato-ledda alliansens beslut att 2011 störta diktatorn Kaddafi öppnade ett maktvakuum och gjorde att landet snabbt blev ett laglöst territorium och därmed en perfekt bas för människosmugglare. När EU tidigare i år, efter att flera östeuropeiska länder vägrat gå med på att reformera det dysfunktionella asylsystemet, först slutit ett avtal med Turkiet om att inte längre låta migranter ta sig till Grekland, och sedan betalat Libyen för att göra samma sak skapade man en situation i vilken rättslösa afrikanska migranter är helt utelämnade till smugglarnätverk som snabbt förvandlats till slavhandlare. Enligt uppgifter från tidigare i höstas ska Italiens regering till och med ha slutit ett avtal med ett smugglarnätverk som också är en aktiv

stridande part i det pågående inbördeskriget. Enligt avtalet ska milisen ha betalats miljoner i förskott för att hindra att migranter tar sig till Italien.

Frågan om slaveriet väntades dominera toppmötet mellan EU:s och Afrikanska Unionens ledare som hölls i Elfenbenskustens huvudstad Abidjan denna vecka. Flera afrikanska ledare har reagerat med avsky på uppgifterna och väntades kräva mer än ursäkter och beklaganden från EU:s sida.

Internationalen

Slaveriet i Libyen är Europas ansvar

Emma Lundström

Internationalen 29/11 2017

I lördags samlades tusentals människor på torgen runtom i Sverige för att protestera mot slaveriet i Libyen, för alla människors lika värde. Protesterna var en reaktion på CNN:s avslöjanden om den människohandel som pågår i Libyen, där flyktingar och migranter har blivit en handelsvara som auktioneras ut till högstbjudande.

Människohandeln ska ha pågått i flera år, men det senaste årets förhandlingar och överenskommelser som landet gjort med EU – särskilt Italien – om att stoppa flyktingströmmen in i EU, har eskalerat situationen. Libyska kustbevakningen har fått i uppgift att stoppa allt fler flyktingbåtar och istället för att göra den farliga resan i människosmugglarnas ranka fartyg, för att kanske klara sig in i Europa, har människor fastnat i ett laglöst land där de alltså riskerar att säljas till lantbrukare för några tusen kronor.

Enligt CNN finns det bevis på att det pågår slavhandel i minst nio olika städer i Libyen, men nyhetskanalen menar att det troligen bara är en bråkdel av vad som egentligen sker.

På Sergels torg i Stockholm, på Olof Palmes plats i Göteborg, i Malmö och Jönköping skallade slagorden *Vi är inte slavar* och *Stoppa slaveriet nu*. I Stockholm påminde initiativtagaren Lovette Jallow om att det inte är ”ett vi och dem”: ”Det är ett oss!”

”Vi vill visa solidaritet med de utsatta i Libyen. Som afrikaner inser vi att det lika gärna hade kunnat vara vi som såldes, därför blir det personligt för oss, sade en av initiativtagarna i Göteborg, Fiona Rydström, till GP. Hon blev ”ledsen, äcklad och bestört” av att se CNN:s videoklipp som visar hur slavhandeln går till och hoppas att den svenska regeringen tar avstånd från det som händer i Libyen.

I Uppsala attackerades demonstrationen på Stora torget av ett 20-tal nazister från Nordiska motståndsrörelsen, NMR,

Människor säljs som slavar i Libyen för att EU har stängt gränserna. Samtidigt marscherar nazister i länder som Polen och Ungern, länder som inte tagit emot några kvotflyktingar alls. Och här i Sverige får Sverigedemokraternas Paula Bieler sitta i *Studio Ett* i Sveriges Radio och uttala sig om ifall hon tycker att det har blivit bättre under de två åren som har gått sedan Åsa Romson grät i riksdagen när hon skulle meddela regeringens beslut om att i princip stänga gränserna.

Det är politiska beslut som gör att en nigeriansk man kan säljas som en slav för 3000 kronor i Libyen idag, 2017. Att Afrikanska unionen och FN:s generalsekreterare António Guterres nu är chockade och kräver att Libyen agerar, är ett rent hyckleri. Alla vet att det får konsekvenser att stänga alla lagliga flyktvägar in i EU, och göra de olagliga ännu farligare.

Frågan är vem som är beredd att hitta en humanitär lösning på situationen.

Proletären

BBC avslöjar brittiskt stöd till terrorgrupper i Syrien

Patrik Paulov

Proletären 4/12 2017

Fria syriska polisen har finansierats av Storbritannien och ytterligare fem länder.

Brittiskt bistånd till den syriska oppositionens nya polisstyrka har hamnat hos terroristgrupper som Jabhat al-Nusra, avslöjar brittiska tv-kanalen BBC. I avslöjandet finns paralleller till det svenska biståndet till ”oppositionsområden” i Syrien.

Det är BBC:s samhällsprogram Panorama som har gjort dokumentären Jihadis You pay for, Jihadister du betalar för. Programmet sänds kl 19.30 brittisk tid samma dag som detta skrivs, måndag 4 december.

Storbritanniens aktiva stöd till ett regimskifte i Damaskus är ingen hemlighet. Precis som många andra västländer har briterna öppet backat upp syrisk opposition och ”moderata rebeller” som påstått kämpa för ett demokratiskt Syrien.

I BBC-dokumentären presenteras bevis för att pengar till oppositionen hamnat hos terrorister. Huvudorsaken till detta är att det är terroristgrupper under olika namn som styr så kallade oppositions- eller rebellkontrollerade områden.

BBC har granskat ett mångårigt projekt för att bygga upp en obehävd polisstyrka i oppositionsområden i provinserna Aleppo, Idlib och Daraa. Förutom Storbritannien har Danmark, Kanada, Nederländerna, Tyskland och USA bidragit till skapandet av den Fria syriska polisen (FSP). Enligt brittiska The Guardian har satsningen på FSP uppgått till motsvarande 226 miljoner kronor. Syftet sägs vara att bygga upp en rättsstat i dessa områden.

Det brittiska företaget som fått i uppdrag att genomföra projektet heter Adam Smith International (ASI), vilket ursprungligen grundades av den nyliberala tankesmedjan Adam Smith Institute.

Utifrån interna dokument från ASI som BBC kommit över visar Panoramas granskning följande:

- Den brittiskstödda polisstyrkan FSP har samarbetat med shariadomstolar upprättade av al-Qaidas syriska gren, Jabhat al-Nusra. Dessa har med Fria syriska polisen närvarande genomfört summariska avrättningar och stenat två kvinnor till döds.
- Poliser inom FSP har tagit emot biståndspengar som sedan lämnats vidare till Nour al-Din al-Zinki, den terroristgruppen i Aleppoprovinzen som förra året blev ökad efter att ha filmat när dess medlemmar skar halsen av en palestinsk pojke.
- Flera officerare inom FSP har handplockats av Jabhat al-Nusra.
- Löner har betalats ut till poliser inom FSP som varit döda eller påhittade. En polisstation som påstods ha 57 poliser anställda hade inte en enda person på plats när Adam Smith Internationals personal besökte den 2016.

Redan innan dokumentären sänts gick ASI ut med dementier och företaget hävdar att endast motsvarande 20000 kronor gått till polisofficerare med ”extremistkopplingar”. Några bevis för detta har inte lämnats.

Det brittiska utrikesdepartementet är dock besvärat över BBC:s avslöjanden och har beslutat att avbryta projektet för att granska anklagelserna.

Sverige har inte varit med i skapandet av Fria syriska polisen. Däremot har svenskt bistånd gått till projekt som precis som polisstyrkan FSP påstås syfta till att värna demokrati och mänskliga rättigheter i Syrien.

Redan 2013 betalade Sida ut en halv miljon till International Legal Assistance Consortium (ILAC) för projektet ”Stärkande av rättsstaten i Syrien”. Enligt de dokument från Sida som Proletären tagit del av handlade det om att bygga en rättsstat i ”oppositionskontrollerade” områden. Det vill säga i de områden där Storbritannien och andra stater vid denna tidpunkt byggde upp den terroristsamarbetande polisstyrkan.

Ovanstående är bara ett av många exempel på svenska biståndssatsningar i Syrien från 2013 och framåt. Om dessa utgör en lika stor skandal som satsningen på Fria syriska polisen vet vi inte. Till skillnad från BBC har de stora svenska medierna inte varit det minsta intresserade av att ta reda på vilka krafter inom den syriska ”oppositionen” som Sverige stött.

Den enda biståndsgranskning som gjorts är fortsatt Proletärens avslöjande från 2015 om hur svenskt bistånd gått till al-Qaidas vänner i Syrien.